

FOTOS: PER MORTEN ABRAHAMSEN

Vi er med til strandfest. Vi er på Roskilde Festival og får indblik i, hvilke kondomer der blev brugt den første gang. Unge amatører spiller alle rollerne i teaterstykket *Ungdom* på Republique.

Herre nice. Skælvende hjerter, jello shots og zebrafarvet ungdomspoesi nusser sig ind i publikum i det intimt bevægende stykke *Ungdom*.

Kan du huske dit første kys?

AF NANNA GOUL

De har ladet Vesterbros prostituerede spille *Pretty Woman* for en aften i en container på Halmtorvet. De har sat asylansøgere til at spille tv-serien *Friends*, har taget publikum med på operarejse til ghettoen, fået publikum med på at genindspille Leni Riefenstahls berømte nazifilm *Viljens Triumf*, og for nylig iscenesatte de Ibsens klassiker, *Et dukkehjem*, i private lejligheder i København, hvor hovedrollerne blev spillet af de par, der boede i lejlighederne. De går under kunstnernavnet Fix & Foxy, og det er mere reglen end undtagelsen, at deres teaterforestillinger skaber debat. Måske er det, fordi de – instruktøren Tue Biering og dramaturgen Jeppe Kristensen – altid gør en dyd ud af aldrig at lave traditionelle teaterforestillinger. Teaterrummet er snarere et eksperimenterium, hvor mødet mellem publikum og teatrets virkelighed, som næsten altid er en voldsom »autentisk« virkelighed, er altafgørende.

Sådan er det også med Fix og Foxys nye iscenesættelse *Ungdom*, men i modsætning til makkerparrets tidligere forestillinger er der interes-

sant nok sket et markant stilskifte. Her er skåret ind til benet: Væk er alt det lir, alle de drinks og de gimmicks, der tidligere både har været projekternes styrke og svaghed. Nu er der zoomet helt ind på hovedpersonerne, de »autentiske unge mennesker«, der medvirker i forestillingen, deres følelsesliv og op- og nedture, og jeg skal lige love for, at det virker: *Ungdom* er den iscenesættelse, jeg har set af Fix og Foxy, der kommer sikrest – og mest dybfølt – i mål: En fuldkommen intens, bevægende og helstøbt forestilling om at være ung i dagens Danmark, man går dybt påvirket – og forelsket – fra. For den ungdom, der optræder i *Ungdom*, ligger milevidt fra idiot-anstalter som *Paradise Hotel* eller *De unge mødre*: De har i den grad noget at byde på.

Ungdom udfolder sig scenografisk i et kæmpe rum, et landskab, i teatret Republique, hvor 90 tons sand er fordelt på gulvet, så man har det, der minder om en slags Roskilde Festival: Publikum, der inden forestillingens start er blevet bedt om at skifte til sommertøj, vandrer igennem en kunstig sø og ind i en teltlejr med omkring 30-40 opslåede iglotelte. Man vandrer rundt og ser sig omkring, indtil

man bliver hevet ind i et telt af et af de unge mennesker, der snart lyner teltdugen til. Og fortæller fuldkommen åbenhjertigt om sit eget liv. Eller – i hvert fald med udgangspunkt i sit eget liv. Men det er også voldsomt nok.

JEG sad alene – og meget, meget tæt – med 14-15-årige Ludvig, kær og piercet, der fortalte mig om alt fra sine venner, sin opvækst i Aalborg og sin barndomskærlighed til Lotte og Anna og deres overraskelsesmorgenmad til Kirsten. Han skiftede spor, vi lyttede til musik, lagde os ned, kunne jeg huske mit første kys? Det kunne jeg godt. Om jeg ville høre om hans? Det ville jeg godt. Det ene førte det andet med sig. Pludselig viste han mig alle de kondomer, han og hans ekskærester havde købt til »den første gang«, de havde købt »sygt mange« i Kondomeriet. Det var gået super godt, selv om forholdet nu var sluttet, hvilket han var ked af. Men hov. Nu var der fest i det andet telt!

Så festede vi i teltet ved siden af med andre unge og publikummer. Vi legede en bekendelsesleg, jeg aldrig helt forstod. Den hed »jeg har aldrig«, hørte musik, talte om jello shots og gik til en fælles, stor dansefest. Så blev jeg hevet

til side af en pige, der gerne ville have en snak om, hvad man skulle gøre med hendes venner, når de »dissede hende« og hun blev holdt udenfor. Bagefter blev jeg ført ned i en slags selvhads-kælder, der var fyldt med dagbøger, der beskrev alt det, de unge ikke kunne lide ved sig selv.

Så sad jeg ved et lejrball og sang, senere, i fuldkommen mørke, i et telt med en pige, der havde tydelig katastrofe- og dødsangst, fordi hendes veninde havde begået selvmord. Bagefter lå vi og kiggede på en kunstig stjernehimmel, mens hun nussede mig i håret. Helt forkert – men meget sigende: Man blev ungt og kærligt nusset hele vejen igennem forestillingen, uanset fest eller tristesse. Varmen var massiv, ligesom nærværet, fortællingerne og modet til at dele ud. Og selv om man også selv i høj grad fik en madeleinekage og vendte tilbage til sin egen ungdom, var det alligevel disse unge mennesker og deres liv, der gjorde hele forskellen – og bevægelsen. Smukt arbejde!

Republique: *Ungdom*. Koncept og iscenesættelse: Tue Biering og Jeppe Kristensen. Indtil 7. marts.

Mure. »Lad dog barnet!« Den ikoniske replik varsler frisætning af den oprørske jødiske Esther i et af dansk

For evigt hade, for evigt skade

AF KLAUS ROTHSTEIN

Det er ikke noget tilfælde, at Folketeatrets *Indenfor murene* kommer kun et år efter Aalborg Teaters magtfulde opsætning af samme kanoniske stykke. Det skyldes naturligvis tidsånd og relevans. Og Henri Nathansens *Romeo & Julie*-historie har fremdeles næsten ibenske kvaliteter i replik, plot og pointe.

Historien er i al sin enkelhed denne: Unge jødiske Esther emanciperer sig. Hun går til forelæsninger på universitetet uden sin fars tilladelse, og her træffer hun Jørgen Herming, docent i kulturhistorie. De unge forelsker sig uden at kende kimen til katastrofen. De to familier er ikke blot dybt forankrede i to forskellige religioner – der er også en historie om ondt, iskoldt blod nedarvet mellem de to patriarker. Gamle Levins far blev i sin tid hjemme i Horsens erklæret fallit af Hermings far, der ikke ville give ham henstand. Og da Levin selv kom

til København og søgte om en plads i den bank, hvor unge Herming var direktør, blev han afvist med hånlige antisemitisme. Derefter svor han, at navnet Herming, ville han for evigt hade, for evigt skade.

Men før dramaet spidser til i det højborgerlige jødiske københavnerhjem for omkring 100 år siden, svøber den lumske Henri Nathansen os i varm ro og familær tryghed.

»Lad dog barnet!« Sådan lyder den ikoniske og komiske replik fra 1. akt, hvor grossererens søn Jacob uafsladeligt lader sig charmere af sin lille datter. Hans kærlige kone er højgravid, kurserne er gode på børsen, han køber billigt og sælger dyrt (alt i fedt og brændsel) og der er ah, så varmt og åh, så hyggeligt hjemme hos forældrene denne sabbataften, hvor kødbollesuppen dufter, og alt er godt. Familien er samlet, og Jacob stråler af tryghed og lykke: »Lad dog barnet!«

Men dybest set handler det om det voksne barn, Jacobs søster, Esther. Ikke at han ved det, når han siger det, men det er hende replikken

er møntet på, og interessant nok lagt i munden på netop Jacob fra den intelligente dramatikers side. Jacob er nemlig den vrangvillige af Esthers to brødre. Mens lægen Hugo tænker med videnskabsmandens rationelle og nuancerede humanisme, er handelsmanden fra børsen blot en konservativ stivstikker, der følger farens kurs. Og gamle Levin er ikke en moderne mand. Men nye tider trænger sig på. Esther har sin egen vilje, og Jacobs replik bliver et varsel om en nødvendig frisætning af søsteren.

Da familien er samlet, mangler Esther. Sara ved godt, hvor hun er, men har ikke turdet fortælle det til sin mand. Midt i måltidet kommer datteren hjem, egenrådig og fuld af ungdommelig kamplyst, klar til at forsvare sig selv og sit eget frihedskrav. Hun taler foragteligt om familien som Det Døde Hav. Hun er ved at drukne i familiesuppen. Men ikke nok med det: Hun har truffet et skæbnsvangert valg. Hun vil ikke bare have sin intellektuelle frihed. Hun vil også være følelsesmæssigt fri. Og hun

CORNER
UDSTILLING

17.1 - 22.2 2015
www.corner.dk

SOPHIENHOLM
Nybrovej 401 • Kgs. Lyngby • tlf. 4588 4007

weekendavisen.dk

KUNST
HØJSKOLEN
PÅ ÆRØ

www.kunstaeroe.dk